Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

25. září 2014*

„Přístup k dokumentům — Nařízení (ES) č. 1049/2001 — Dokument, který Německo vydalo v rámci řízení EU Pilot — Článek 4 odst. 4 a 5 — Článek 4 odst. 2 třetí odrážka — Odepření přístupu — Porušení podstatných formálních náležitostí — Povinnost provést konkrétní a individuální zkoumání — Částečný přístup — Převažující veřejný zájem“

Ve věci T-669/11,

Darius Nicolai Spirlea a Mihaela Spirlea, s bydlištěm v Capezzano Pianore (Itálie), původně zastoupení V. Foersterem a T. Pahlem, poté V. Foersterem a E. George, advokáty,

žalobci,

proti

Evropské komisi, zastoupené P. Costa de Oliveira a H. Kraemerem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 9. listopadu 2011, jímž byl žalobcům odepřen přístup k vyjádření, které Spolková republika Německo zaslala Komisi dne 7. července 2011 v rámci řízení EU Pilot 2070/11/SNCO,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení D. Gratsias, předseda, M. Kančeva (zpravodajka) a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: K. Andová, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. března 2014,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

Právní rámec

K přístupu k dokumentům

1 Článek 15 odst. 3 SFEU stanoví:

„Každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se statutárním sídlem v členském státě má právo na přístup k dokumentům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie bez ohledu na použitý nosič, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené v souladu s tímto odstavcem.

Obecné zásady a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu, které upravují výkon tohoto práva na přístup k dokumentům, stanoví Evropský parlament a Rada formou nařízení řádným legislativním postupem.

Každý z výše uvedených orgánů, institucí nebo jiných subjektů zajišťuje transparentnost své činnosti a stanoví ve svém jednacím řádu zvláštní ustanovení o přístupu ke svým dokumentům v souladu s nařízením uvedeným v druhém pododstavci […].“

2 Článek 42 Listiny základních práv Evropské unie, nazvaný „Právo na přístup k dokumentům“, stanoví:

„Každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě má právo na přístup k dokumentům orgánů, institucí a jiných subjektů Unie bez ohledu na použitý nosič.“

3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331) vymezuje zásady, podmínky a omezení práva na přístup k dokumentům těchto orgánů zakotveného v článku [15 SFEU].

4 Body 4 a 11 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 uvádějí:

„(4) Účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům a stanovit obecné zásady a omezení tohoto přístupu podle čl. 255 odst. 2 Smlouvy o ES.

[…]

(11) V zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Některé veřejné a soukromé zájmy je však třeba chránit prostřednictvím výjimek. Orgány by měly mít právo chránit své vnitřní konzultace a porady tam, kde je to třeba k zabezpečení jejich způsobilosti provádět své úkoly. Při posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.“

5 Článek 1 nařízení č. 1049/2001 stanoví:

„Účelem tohoto nařízení je

a) vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen ‚orgány‘) uvedeného v článku 255 Smlouvy o ES tak, aby se zajistil co nejširší přístup k dokumentům,

b) vytvořit pravidla zajišťující co nejsnadnější výkon tohoto práva a

c) podporovat řádnou správní praxi při přístupu k dokumentům.“

6 Článek 2 nařízení č. 1049/2001 stanoví:

„1. Všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení.

[…]

3. Toto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie.

[…]“

7 Článek 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 stanoví:

„Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

[…]

— cílů inspekce, vyšetřování a auditu.“

8 Článek 4 odst. 4 až 6 nařízení č. 1049/2001 stanoví:

„4. U dokumentů třetích osob konzultuje orgán třetí osobu pro posouzení, zda má uplatnit výjimku uvedenou v odstavci 1 nebo 2, není-li zřejmé, zda dokument má nebo nemá být zpřístupněn.

5. Členský stát může požádat orgán, aby nezveřejňoval dokument pocházející z tohoto členského státu bez jeho předchozího souhlasu.

6. Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní.“

K řízení EU Pilot

9 Řízení EU Pilot je postup spolupráce mezi Evropskou komisí a členskými státy umožňující ověřit, zda je unijní právo v rámci Unie dodržováno a správně aplikováno. Má efektivně řešit případná porušení unijního práva tím, že se pokud možno předejde zahájení formálního řízení o nesplnění povinnosti na základě článku 258 SFEU.

10 Funkční aspekty řízení EU Pilot byly poprvé popsány ve sdělení Komise ze dne 5. září 2007, nazvaném „Evropa přinášející výsledky – uplatňování práva společenství“ [COM(2007) 502 final]. Bod 2.2 tohoto sdělení, nazvaný „Zlepšení pracovních postupů“, konkrétně uvádí:

„[…] Žádosti a stížnosti, které se týkají správného uplatňování práva Společenství zasílané Komisi, by, jak je tomu v současné době, byly i nadále evidovány a brány na vědomí. Pokud by záležitost vyžadovala objasnění faktického nebo právního stanoviska členského státu, byla by členskému státu stanovena krátká lhůta k tomu, aby občanům nebo podnikům přímo poskytl všechna nezbytná

vyjasnění, informace a řešení a aby o tom informoval Komisi. Pokud daná věc představuje porušení práva Společenství, očekává se, že by členský stát v rámci stanovené lhůty záležitost napravil nebo nápravu nabídl. Pokud by nebylo nabídnuto žádné řešení, Komise by se v souladu se stávající praxí případu ujala a přijala nějaké další opatření, včetně možnosti zahájit řízení pro porušení právních předpisů […] Výsledek případů by byl zaznamenán pro účely poskytování zpráv o činnosti a navazujících opatření, včetně evidence a zahájení řízení pro porušení právních předpisů. Ve zprávách by se uváděly informace o rozsahu, povaze a závažnosti problémů, které nebyly vyřešeny, a naznačovalo se, zda je zapotřebí přijmout dodatečný specifický mechanismus pro řešení problémů nebo odvětvové iniciativy navržené na míru. Všechna tato opatření by měla přispět k snížení počtu řízení pro porušení právních předpisů a k lepší efektivitě při jejich správě. Komise navrhuje první pilotní akci, která se bude v roce 2008 týkat některých členských států a která by mohla být – po vyhodnocení prvního roku fungování – rozšířena na všechny členské státy […]“

Skutečnosti předcházející sporu

11 Žalobci, Darius Nicolai Spirlea a Mihaela Spirlea, jsou rodiči dítěte, které zemřelo v srpnu 2010 údajně v důsledku léčby autologními kmenovými buňkami na soukromé klinice v Düsseldorfu (Německo) (dále jen „soukromá klinika“).

12 Dopisem ze dne 8. března 2011 podali žalobci u generálního ředitelství (GŘ) Evropské komise „pro zdraví“ stížnost, jejíž podstata spočívala v tom, že soukromá klinika mohla léčbu poskytovat v důsledku nečinnosti německých orgánů, které tak podle nich porušily ustanovení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1394/2007 ze dne 13. listopadu 2007 o léčivých přípravcích pro moderní terapii a o změně směrnice 2001/83/ES a nařízení (ES) č. 726/2004 (Úř. věst. L 324, s. 121).

13 V návaznosti na tuto stížnost zahájila Komise řízení EU Pilot pod číslem 2070/11/SNCO a kontaktovala německé orgány, aby si ověřila, zda mohly skutečnosti popsané žalobci v jejich stížnosti, pokud jde o praxi soukromé kliniky, být v rozporu s nařízením č. 1394/2007.

14 Dne 10. května a 10. října 2011 zaslala Komise Spolkové republice Německo dvě žádosti o informace, na něž tento stát odpověděl dne 7. července a 4. listopadu 2011.

15 Dne 11. srpna 2011 podali žalobci na základě nařízení č. 1049/2001 žádost o přístup k informacím týkajícím se vyřizování jejich stížnosti. Žádali konkrétně, aby mohli nahlédnout do vyjádření Spolkové republiky Německo ze dne 7. července 2011 (dále jen „sporný dokument“).

16 Dne 12. srpna 2011 Komise informovala německé orgány o žádosti žalobců o přístup ke spornému dokumentu.

17 Dne 19. srpna 2011 informovala Spolková republika Německo Komisi o tom, že se zpřístupněním sporného dokumentu nesouhlasí na základě výjimky týkající se jednak ochrany mezinárodních vztahů podle čl. 4 odst. 1 písm. a) třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 a jednak ochrany cílů vyšetřování podle čl. 4 odst. 2 třetí odrážky téhož nařízení.

18 Dne 22. září 2011 Komise odmítla žádost žalobců o přístup ke spornému dokumentu.

19 Dne 27. září 2011 předložili žalobci Komisi potvrzující žádost na základě čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001.

20 Dne 9. listopadu 2011 Komise potvrdila své předchozí rozhodnutí a odepřela žalobcům přístup ke spornému dokumentu na základě čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 ve spojení s čl. 4 odst. 2 třetí odrážkou téhož nařízení (dále jen „napadené rozhodnutí“).

21 Komise na úvod vysvětlila, že po konzultaci s německými orgány tyto orgány nesouhlasily se zpřístupněním uvedeného dokumentu s poukazem na výjimku týkající se ochrany vyšetřování podle nařízení č. 1049/2001. Poté uvedla, že toto odůvodnění je podle všeho *prima facie* odůvodněné, takže musí na základě čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 odepřít přístup ke spornému dokumentu. Dále konstatovala, že v projednávaném případě není možné zpřístupnit sporný dokument částečně na základě čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001. Nakonec uvedla, že není dán převažující veřejný zájem ve smyslu čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001 odůvodňující zpřístupnění uvedeného dokumentu.

22 Dne 27. září 2012 Komise informovala žalobce o definitivním ukončení řízení EU Pilot 2070/11/SNCO.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

23 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 27. prosince 2011 podali žalobci projednávanou žalobu.

24 V návaznosti na částečnou obměnu Tribunálu byl soudce zpravodaj přidělen k osmému senátu, kterému tak byla přidělena projednávaná věc.

25 Tribunál usnesením ze dne 3. února 2014 uložil podle čl. 65 písm. b), čl. 66 odst. 1 a čl. 67 odst. 3 třetího pododstavce jednacího řádu Komisi, aby předložila sporný dokument, přičemž uvedl, že tento dokument nebude předán žalobcům v rámci tohoto řízení. Komise této žádosti ve stanovené lhůtě vyhověla.

26 Dne 4. února 2014 vyzval Tribunál v rámci organizačních procesních opatření podle článku 64 jednacího řádu žalobce a Komisi, aby předložili vyjádření stran důsledků, které je třeba za účelem vyřešení projednávaného sporu vyvodit z rozsudku Soudního dvora ze dne 21. června 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise (C-135/11 P). Účastníci řízení této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověli.

27 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál rozhodl zahájit ústní část řízení.

28 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání konaném dne 6. března 2014.

29 Žalobci navrhují, aby Tribunál:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

30 Komise navrhuje, aby Tribunál:

— zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobcům náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

31 Žalobci v podstatě uplatňují tři žalobní důvody, které vychází z porušení podstatných procesních náležitostí a povinnosti uvést odůvodnění, porušení čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001 a porušení čl. 4 odst. 6 uvedeného nařízení.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných procesních náležitostí a povinnosti uvést odůvodnění

Argumenty účastníků řízení

32 Žalobci Komisi v meritu vytýkají, že v napadeném rozhodnutí dospěla k závěru, že pouhý nesouhlas Spolkové republiky Německo se zpřístupněním sporného dokumentu postačuje k zamítnutí jejich žádosti o přístup k informacím na základě nařízení č. 1049/2001. V tomto ohledu tvrdí, že se Komise dopustila při zpracování jejich žádosti několika pochybení a napadené rozhodnutí dostatečně neodůvodnila.

33 Žalobci na prvním místě tvrdí, že v případě žádosti o přístup k dokumentu členského státu, jako je tomu v této věci, dává čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 Komisi prostor pro uvážení, co se týče uplatnění výjimek stanovených v odstavcích 1 a 2 téhož ustanovení. Komise se podle nich nemusí bezprostředně obrátit na dotčený členský stát a konzultovat s ním zpřístupnění dokumentu, je-li jasné, že dotyčný dokument musí být zpřístupněn. V projednávaném případě žalobci tvrdí, že nic v napadeném rozhodnutí neumožňuje učinit závěr, že Komise v rámci jejich žádosti o přístup tohoto prostoru pro uvážení využila.

34 Žalobci dále tvrdí, že Komise měla podrobně ověřit, zda byly skutečnosti a důvody uvedené členským státem proti zpřístupnění sporného dokumentu opodstatněné i po konzultaci se Spolkovou republikou Německo podle čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001. Podle nich přísluší Komisi nejen ověřit, zda uvedený členský stát formálně odůvodnil svůj nesouhlas, ale i zkontrolovat, zda má toto odůvodnění souvislost s výjimkami podle článku 4 nařízení č. 1049/2001, a přísluší jí posoudit, zda se uplatněné výjimky a důvody v konkrétním případě použijí na sporný dokument.

35 Žalobci dále Komisi vytýkají, že Spolkovou republiku Německo vyzvala k tomu, aby využila výjimky stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001. Mají totiž za to, že Komise za účelem znemožnit žalobcům přístup ke spornému dokumentu přímo vyzvala členský stát, aby se zpřístupněním nesouhlasil, a že jej dokonce instruovala, jak má uplatnit výjimky podle nařízení č. 1049/2001. Takový postup je přitom podle nich v rozporu s účelem uvedeného nařízení, tj. transparentností a objektivitou rozhodnutí unijních orgánů.

36 Žalobci kromě toho tvrdí, že Komise porušila zásadu rovnosti zbraní a právo být vyslechnut v řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Uvádí totiž, že Spolková republika Německo byla informována o důvodech, které uváděli na podporu své žádosti o zpřístupnění, kdežto oni nebyli informování o důvodech, kvůli nimž uvedený členský stát nesouhlasil se zpřístupněním sporného dokumentu. Za těchto okolností se tedy podle jejich názoru nemohli vyjádřit k opodstatněnosti nesouhlasu tohoto členského státu, co se týče výjimek stanovených v článku 4 nařízení č. 1049/2001. Nakonec tvrdí, že přístup k odpovědi Spolkové republiky Německo měli mít jakožto účastníci řízení ve smyslu uvedeného nařízení.

37 Žalobci konečně tvrdí, že Komise neprávem vztahovala působnost čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 na „německé orgány“, ačkoli jediným platným partnerem pro Komisi v rámci uvedeného článku je „Spolková republika Německo”.

38 Komise argumenty žalobců zpochybňuje.

Závěry Tribunálu

39 V rámci prvního žalobního důvodu žalobci uplatňují v podstatě dvě výtky týkající se porušení podstatných formálních náležitostí ve smyslu čl. 4 odst. 4 a 5 nařízení č. 1049/2001 a porušení povinnosti uvést odůvodnění.

– Úvodní poznámky

40 Úvodem je třeba podotknout, že nařízení č. 1049/2001, jak vyplývá ze čtvrtého bodu jeho odůvodnění a jeho článku 1, má poskytnout veřejnosti co možná nejširší právo na přístup k dokumentům orgánů (rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 2008, Švédsko a Turco v. Rada, C-39/05 P a C-52/05 P, Sb. rozh. s. I-4723, bod 33, a rozsudek Tribunálu ze dne 3. října 2012, Jurašinović v. Rada, T-63/10, bod 28). Podle čl. 2 odst. 3 uvedeného nařízení se toto právo vztahuje nejen na dokumenty vypracované orgánem, ale i na dokumenty obdržené od třetích osob, k nimž patří i členské státy, jak výslovně upřesňuje čl. 3 písm. b) téhož nařízení.

41 Toto právo na přístup však stejně podléhá některým omezením vycházejícím z důvodů veřejného či soukromého zájmu (rozsudek Soudního dvora ze dne 1. února 2007, Sison v. Rada, C-266/05 P, Sb. rozh. s. I-1233, bod 62, a výše uvedený rozsudek Jurašinović v. Rada, bod 29). Konkrétně čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 stanoví, že členský stát může požádat orgán, aby nezveřejňoval dokument pocházející z tohoto členského státu bez jeho předchozího souhlasu (výše uvedený rozsudek IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 50).

42 V projednávaném případě využila Spolková republika Německo možnost, kterou má na základě čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 a požádala Komisi, aby nezpřístupnila vyjádření, která jí zaslala dne 7. července 2011 v rámci řízení EU Pilot 2070/11/SNCO. Tento členský stát založil svou námitku zejména na výjimce týkající se vyšetřování stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce uvedeného nařízení. Komise tedy v napadeném rozhodnutí odůvodnila své odepření přístupu ke spornému dokumentu námitkami německých orgánů vznesenými podle čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001.

43 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soudní dvůr již měl příležitost upřesnit dosah námitek vznesených členským státem na základě uvedeného ustanovení v rozsudku ze dne 18. prosince 2007, Švédsko v. Komise (C-64/05 P, Sb. rozh. s. I-11389), a výše uvedeném rozsudku IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise.

44 Soudní dvůr v tomto ohledu zdůraznil, že čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 má procesní povahu, jelikož se omezuje na stanovení požadavku předchozího souhlasu dotčeného členského státu, pokud tento stát učinil konkrétní žádost v tomto smyslu, a je ustanovením upravujícím rozhodovací proces Unie (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, body 78 a 81, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 53).

45 Na rozdíl od čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001, který třetím osobám v případech, kdy dokumenty pocházejí od nich, přiznává pouze právo, aby je dotčený orgán konzultoval ohledně uplatnění některé z výjimek stanovených v odstavcích 1 a 2 téhož článku 4, je podle odstavce 5 uvedeného nařízení předchozí souhlas členského státu nezbytnou podmínkou pro zpřístupnění dokumentu, který z něj pochází, jestliže o to tento stát požádá (výše uvedený rozsudek IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 54).

46 Soudní dvůr tak rozhodl, že pokud členský stát využil možnost, kterou mu dává čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001, a to požádat o to, aby specifický dokument pocházející z tohoto státu nebyl zpřístupněn bez jeho předchozího souhlasu, případné zpřístupnění tohoto dokumentu orgánem vyžaduje, aby zmíněný členský stát dal předchozí souhlas Soudní dvůr (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, bod 50, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 55).

47 Z toho *a contrario* vyplývá, že orgán, který nemá souhlas dotyčného členského státu, není oprávněn dotčený dokument zpřístupnit (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, bod 44, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 56).

48 Nicméně čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 nepřiznává dotčenému členskému státu právo všeobecného a bezpodmínečného veta, na jehož základě by členský stát mohl pouze na základě svého volného uvážení a bez odůvodnění svého rozhodnutí bránit zpřístupnění jakéhokoliv dokumentu drženého orgánem jen z toho důvodu, že zmíněný dokument pochází z tohoto členského státu (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, bod 58, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 57).

49 Výkon pravomoci, kterou čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 přiznává dotyčnému členskému státu, totiž podléhá rámci danému hmotněprávními výjimkami vyjmenovanými v odstavcích 1 až 3 téhož článku, přičemž členskému státu je v tomto ohledu přiznána pouze pravomoc účastnit se rozhodování orgánu. Předchozí souhlas členského státu, na nějž odkazuje tento článek, je tak třeba posuzovat nikoliv jako právo diskrečně uplatňovaného veta, nýbrž jako určitý druh požadavku souhlasného stanoviska, že neexistují důvody pro výjimku vycházející z odstavců 1 až 3 téhož článku. Rozhodovací proces zavedený v uvedeném článku tak vyžaduje, aby se dotyčný orgán a členský stát držely hmotněprávních výjimek stanovených v uvedených odstavcích 1 až 3 (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, body 76 a 83, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 58).

50 Článek 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 tudíž umožňuje dotyčnému členskému státu, aby bránil zpřístupnění dokumentů, které z něj pocházejí, pouze na základě hmotněprávních výjimek stanovených v odstavcích 1 až 3 tohoto článku, přičemž je povinen svůj postoj v tomto ohledu náležitě odůvodnit (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, bod 99, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 59).

51 Pokud jde o dosah čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 vůči orgánu rozhodujícímu o žádosti o přístup k dokumentům, je třeba připomenout, že Soudní dvůr již rozhodl, že s ohledem na žadatele nemá zásah dotyčného členského státu vliv na to, že rozhodnutí, jež mu později zašle orgán jako odpověď na jeho žádost o přístup k dokumentu, jejž má uvedený orgán v držení, má charakter rozhodnutí Unie (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, bod 94, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 60).

52 Orgán rozhodující o žádosti o přístup k dokumentu jakožto autor rozhodnutí o odepření přístupu k dokumentům je tedy odpovědný za jeho legalitu. Soudní dvůr tak rozhodl, že tento orgán nemůže vyhovět námitkám vzneseným členským státem proti zpřístupnění dokumentu, který z tohoto členského státu pochází, pokud tyto námitky nejsou nijak odůvodněny nebo pokud odůvodnění, o které se tento stát opírá při odepření přístupu k dotčenému dokumentu, neuvádí odkaz na výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 až 3 nařízení č. 1049/2001 (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, bod 88, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 61).

53 Z toho vyplývá, že před odepřením přístupu k dokumentu pocházejícímu z členského státu musí dotyčný orgán přezkoumat, zda námitky tohoto státu mají oporu v hmotněprávních výjimkách stanovených v čl. 4 odst. 1 až 3 nařízení č. 1049/2001 a zda členský stát svůj postoj v tomto ohledu náležitě odůvodnil. V rámci procesu přijímání rozhodnutí o odepření přístupu se tedy uvedený orgán musí ujistit o existenci takového odůvodnění a uvést jej v rozhodnutí, které přijme na závěr takového procesu (výše uvedené rozsudky Švédsko v. Komise, bod 99, a IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 62).

54 Naopak podle judikatury nepřísluší orgánu rozhodujícímu o žádosti o přístup k informacím posuzovat vyčerpávajícím způsobem rozhodnutí dotyčného členského státu vznést námitky provedením přezkumu, který by šel nad rámec ověření pouhé existence odůvodnění odkazujícího na výjimky uvedené v čl. 4 odst. 1 až 3 nařízení č. 1049/2001 (výše uvedený rozsudek IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 63).

55 Požadavek na takové úplné posouzení by totiž mohl vést k tomu, že by orgán rozhodující o žádosti o přístup k dokumentu mohl po jeho provedení neprávem přistoupit ke zpřístupnění dotčeného dokumentu žadateli bez ohledu na námitky členského státu, z něhož tento dokument pochází, které jsou řádně odůvodněny ve smyslu bodů 52 a 53 výše (výše uvedený rozsudek IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 64).

56 Obě výtky předložené žalobci v rámci prvního žalobního důvodu je tedy třeba posoudit právě ve světle těchto zásad.

– K údajnému porušení podstatných procesních náležitostí

57 Co se týče výtky spočívající v porušení podstatných procesních náležitostí, žalobci na prvním místě tvrdí, že čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 musí být vykládán v tom smyslu, že Komise má povinnost ověřit v rámci své diskreční pravomoci před tím, než se obrátí s konzultací na dotčený členský stát ve smyslu odstavce 5 téhož článku, zda má být dokument, jehož zpřístupnění bylo požadováno, zpřístupněn s ohledem na výjimky stanovené uvedeným nařízením, či nikoli.

58 V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedené tvrzení má zpochybnit konstatování Komise obsažené v napadeném rozhodnutí i v písemných vyjádřeních předložených Tribunálu, podle něhož Komise v případě, že se žádost o přístup týká dokumentu členského státu, požádá uvedený stát o souhlas se zpřístupněním dokumentu.

59 Žalobci přitom toto tvrzení Komise kritizují oprávněně, neboť čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 stanoví, že v případě dokumentů třetích osob a dokumentů členských států (viz bod 40 výše) konzultuje orgán, jemuž byla žádost o zpřístupnění dokumentu předložena, třetí osobu pro účely posouzení toho, zda má uplatnit výjimku uvedenou v odstavci 1 nebo 2 téhož článku, pokud není zřejmé, zda dokument má nebo nemá být zpřístupněn.

60 Navíc je třeba uvést, že Soudní dvůr v judikatuře konstatoval, že z čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 vyplývá, že pokud má dotčený orgán za to, že je jednoznačné, že přístup k dokumentu pocházejícímu z členského státu musí být odepřen na základě výjimek stanovených v odstavci 1 nebo 2 téhož článku, odepře žadateli přístup, aniž musí konzultovat členský stát, z něhož dokument pochází, a to ať již členský stát předtím podal žádost na základě čl. 4 odst. 5 uvedeného nařízení, či nikoliv (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Švédsko v. Komise, bod 68).

61 Jak tvrdí žalobci, pokud se tedy dokumentu členského státu, ve vztahu k němuž je žádáno o zpřístupnění, nijak netýkají výjimky podle článku 4 nařízení č. 1049/2001, nemá Komise povinnost konzultovat tento členský stát a měla by rovnou zpřístupnit sporný dokument bez jeho souhlasu. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle judikatury citované v bodě 48 výše nemají členské státy právo všeobecného a bezpodmínečného veta, na jehož základě by mohly bránit zpřístupnění jakéhokoliv dokumentu drženého orgánem jen z toho důvodu, že zmíněný dokument pochází z tohoto členského státu.

62 V projednávaném případě však Komise čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2001 neporušila, jelikož sporný dokument byl vydán, jak Komise uvedla v napadeném rozhodnutí, v rámci řízení EU Pilot a Spolková republika Německo tak mohla uplatnit výjimku podle článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

63 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, že žalobci nezpochybňují, že byl sporný dokument vydán v rámci „vyšetřování“ ve smyslu výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

64 Ze sdělení ze dne 5. září 2007 (viz bod 10 výše) v každém případě vyplývá, že cílem řízení EU Pilot je ověřit, zda je unijní právo v členských státech dodržováno a správně aplikováno. Komise za tímto účelem běžně podává žádosti o informace jak dotčeným členským státům, tak dotčeným občanům a podnikům. V rámci řízení EU Pilot 2070/11/SNCO Komise konkrétně zkoumala, zda skutečnosti popsané žalobci v jejich stížnosti skutečně mohly zakládat porušení nařízení č. 1394/2007 ze strany Spolkové republiky Německo. V tomto ohledu Komise nejprve zaslala tomuto členskému státu žádosti o informace. Poté vyhodnotila získané odpovědi. Nakonec formulovala ve zprávě zaslané žalobcům závěry, třebaže byly tyto provizorní.

65 Z toho plyne, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, Komise splnila povinnosti, které má na základě čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001, když se obrátila na Spolkovou republiku Německo stran otázky, zda se podle názoru tohoto státu uplatní na žádost žalobců o zpřístupnění informací výjimky podle odstavců 1 a 2 článku 4 nařízení č. 1049/2001. Navíc je třeba konstatovat, že rozhodnutí Komise o žádosti o zpřístupnění informací záviselo na rozhodnutí německých orgánů v rámci přijímání napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds v. Komise, bod 56).

66 Zadruhé žalobci Komisi vytýkají, že vyzvala Spolkovou republiku Německo, aby nesouhlasila se zpřístupněním sporného dokumentu. Je však nutné konstatovat, že toto tvrzení je nepodložené. Jak totiž vyplývá z dopisu Komise ze dne 12. srpna 2011 (viz bod 16 výše), tento orgán informoval Spolkovou republiku Německo o žádosti žalobců o zpřístupnění sporného dokumentu a pouze žádal o jeho názor na zpřístupnění sporného dokumentu. Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, toto nebyla výzva k nesouhlasu s jejich žádostí o zpřístupnění, ale Komise tím naopak splnila povinnost konzultovat uvedenou žádost s dotčeným členským státem, kterou má na základě čl. 4 odst. 4 nařízení č. 1049/2011.

67 Zatřetí žalobci tvrdí, že se Komise obrátila nesprávně na „německé orgány“, a nikoli na „Spolkovou republiku Německo“. V tomto ohledu postačí uvést, že toto tvrzení vychází z nesprávného pochopení znění napadeného rozhodnutí. Komise totiž v odůvodnění použila výraz „německé orgány“ jakožto synonymum k výrazu „Spolková republika Německo“. Jelikož se v projednávaném případě oba výrazy pojí k dotyčnému členskému státu, jehož dokument je předmětem žádosti o zpřístupnění ve smyslu čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001, nelze Komisi vytýkat, že porušila uvedený článek. Je třeba podotknout, že tento článek se týká všech dokumentů členských států, jež předávají orgánu, nehledě na to, kdo je v rámci uvedených států autorem těchto dokumentů v rámci vnitrostátní dělby pravomocí (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Švédsko v. Komise, bod 61).

68 Začtvrté žalobci Komisi v podstatě vytýkají, že porušila zásadu rovnosti zbraní a neumožnila jim seznámit se se stanoviskem Spolkové republiky Německo po konzultaci, která proběhla podle čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2011.

69 V tomto ohledu je třeba nejprve uvést, stejně jako tvrdí Komise, že jejím úkolem při aplikaci čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 není rozhodovat spor mezi žadatelem o přístup k dokumentu a členským státem, který uvedený dokument vydal, na základě zásady rovnosti zbraní. V projednávaném případě měla Komise jakožto orgán příslušný k rozhodnutí o přístupu ke spornému dokumentu zkoumat, zda Spolková republika Německo uvedla s ohledem na výjimky stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001 důvody, které *prima facie* umožňují odůvodnit zamítnutí žádosti o přístup.

70 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobci, je dále nutné konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí neuvedla pouze stanovisko Spolkové republiky Německo k jejich žádosti o přístup, ale reprodukovala doslovně i části tohoto stanoviska, které jí tento stát zaslal po konzultaci (část 3 napadeného rozhodnutí). Jedná se konkrétně o části, kde Spolková republika Německo v podstatě vysvětluje, že podle ní by v rámci řízení EU Pilot měla ve vztahu s Komisí panovat vzájemná důvěra umožňující vést jednání a hledat kompromis za účelem rychlého a úplného vyřešení sporu. Z uvedených částí

rozhodnutí rovněž vyplývá, že podle Spolkové republiky Německo by zpřístupnění sporného dokumentu pouze ohrozilo loajální spolupráci mezi tímto státem a Komisí, jejíž zachování je v rámci vyšetřování nezbytné.

71 Je tudíž třeba konstatovat, že Komise umožnila žalobcům seznámit se s důvody, které Spolková republika Německo uplatňovala proti zpřístupnění sporného dokumentu.

72 Dále je třeba odmítnout argumenty žalobců, podle nichž Komise v podstatě porušila jejich právo na to být vyslechnut, neboť jim neumožnila vyjádřit se k odpovědi Spolkové republiky Německo.

73 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rámci nařízení č. 1049/2001 se stanoví, že po prvním zamítavém rozhodnutí orgánu, kterému byla předložena žádost o přístup k dokumentu, mohou žadatelé předložit potvrzující žádost na základě čl. 7 odst. 2 uvedeného nařízení. Při této příležitosti mají případně možnost předat své vyjádření ke stanovisku uvedeného orgánu. Pokud členský stát nesouhlasil se zpřístupněním požadovaným podle čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 a poukázal na výjimky stanovené odstavci 1 a 2 téhož ustanovení, mají žadatelé díky potvrzující žádosti možnost vyjádřit se k odůvodnění, které uvedl dotčený členský stát.

74 V daném případě přitom žalobci po rozhodnutí Komise ze dne 22. září 2011, kterým zamítla jejich žádost o přístup ke spornému dokumentu (viz bod 18 výše), předložili Komisi potvrzující žádost podle čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 (viz bod 19 výše). Je tedy třeba konstatovat, že na rozdíl od toho, co žalobci tvrdí, měli možnost zpochybnit jak postup Komise, pokud jde o konzultaci se Spolkovou republikou Německo na základě čl. 4 odst. 5 uvedeného nařízení, tak záporné stanovisko tohoto státu k jejich žádosti. Dále je třeba zdůraznit, že Komise v rámci odůvodnění odpověděla konkrétně na tvrzení a vyjádření žalobců obsažená v potvrzující žádosti (část 4 napadeného rozhodnutí).

75 Zapáté žalobci sice vytýkají Komisi, že nesprávně identifikovala dokument, který byl předmětem jejich žádosti o zpřístupnění, avšak je třeba naopak konstatovat, že Komise správně označila uvedený dokument v žádosti zaslané Spolkové republice Německo a v napadeném rozhodnutí jako odpověď tohoto členského státu zaslanou Komisi s datem 7. července 2011 v návaznosti na žádost učiněnou v rámci řízení EU Pilot 2070/11/SNCO. Tento argument žalobců proto musí být odmítnut.

76 Vzhledem k tomu, že Komise splnila povinnosti, které jí ukládá konkrétně čl. 4 odst. 4 a 5 nařízení č. 1049/2001, ve smyslu judikatury Soudního dvora, žalobci nemohou tvrdit, že porušila podstatné procesní náležitosti při vyřizování jejich žádosti o přístup.

77 První výtku je tudíž nutno zamítnout.

– K údajnému porušení povinnosti uvést odůvodnění

78 Co se týče výtky vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění, žalobci předkládají celou řadu argumentů, jimiž Komisi vytýkají, že odůvodnění Spolkové republiky Německo, které uvedla na podporu zamítavého rozhodnutí o žádosti o přístup, ověřila pouze povrchním způsobem. Podle jejich názoru měla Komise v souladu s ustálenou judikaturou povinnost zkoumat uvedené odůvodnění konkrétně a individuálně a v případě zamítavého rozhodnutí měla odůvodnit, proč by se mohlo zpřístupnění sporného dokumentu dostat do rozporu s ustanovením čl. 4 odst. 2 třetí odrážkou nařízení č. 1049/2001, kterého se dovolává Spolková republika Německo.

79 Úvodem je třeba uvést, že žalobci se v rámci této výtky táží, k jakému zkoumání má dojít a do jaké míry, a na odůvodnění, které má Komise poskytnout, pokud se rozhodne uplatnit výjimky stanovené v článku 4 nařízení č. 1049/2001.

80 Žalobci v tomto ohledu správně tvrdí, že Soudní dvůr formuloval zásadu, podle níž pro účely odůvodnění odepření přístupu k dokumentu, jehož zpřístupnění je požadováno, nestačí, že byl tento dokument vydán v rámci činnosti uvedené v čl. článku 4 odst. 2 nařízení č. 1049/2001. Dotyčný orgán musí rovněž vysvětlit, jak by přístup k uvedenému dokumentu mohl konkrétně a skutečně poškodit zájem chráněný výjimkou stanovenou v tomto článku (rozsudky Soudního dvora ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, Sb. rozh. s. I-5885, bod 53; ze dne 21. září 2010, Švédsko a další v. API a Komise, C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, Sb. rozh. s. I-8533, bod 72, a ze dne 14. listopadu 2013, LPN v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, bod 44).

81 Je přitom třeba podotknout, že povinnost provést konkrétní a individuální zkoumání, která vyplývá ze zásady transparentnosti ve smyslu výše uvedené judikatury, se neuplatní v případě, že se žádost o přístup týká dokumentu členského státu podle čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001.

82 Jak totiž vyplývá z bodů 53 a 55 výše, Soudní dvůr judikoval, že Komise se při přijímání rozhodnutí o odepření přístupu musí pouze ujistit, že dotyčný členský stát založil své námitky na hmotněprávních výjimkách stanovených v čl. odst. 1 až 3 nařízení č. 1049/2001 a své stanovisko v tomto ohledu řádně odůvodnil.

83 Soudní dvůr dále upřesnil v odpověď na podobné argumenty, jako předložili žalobci v projednávané věci, že orgánu rozhodujícímu o žádosti o přístup k informacím nepřísluší posuzovat vyčerpávajícím způsobem nesouhlasné rozhodnutí dotyčného členského státu tak, že by prováděl přezkum nad rámec pouhého ověření, že bylo poskytnuto odůvodnění poukazující na výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 až 3 nařízení č. 1049/2001.

84 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že Komise ověřila, že Spolková republika Německo v rámci nesouhlasného rozhodnutí odkázala na hmotněprávní výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 až 3 nařízení č. 1049/2001 a že uvedený nesouhlas byl v tomto ohledu řádně odůvodněn. Dále uvedla, že německé orgány nesouhlasily se zpřístupněním sporného dokumentu na základě výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce tohoto nařízení týkající se ochrany cílů vyšetřování. V tomto ohledu dokonce doslovně citovala odpověď Spolkové republiky Německo. Poté uvedla, že vysvětlení podaná tímto státem se *prima facie* jeví jako opodstatněná, jak požadoval Soudní dvůr ve výše uvedeném rozsudku Švédsko v. Komise. Nakonec odpověděla na argumenty proti konzultaci s německými orgány, které žalobci uvedli v potvrzující žádosti ze dne 27. září 2011 (viz bod 19 výše).

85 Z toho vyplývá, že Komise splnila povinnost provést řádné zkoumání, neboť respektovala míru podrobnosti požadovanou Soudním dvorem v judikatuře stran čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 a povinnost uvést odůvodnění.

86 Druhá výtka tedy musí být zamítnuta.

87 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod musí být zamítnut v plném rozsahu.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 2 in fine nařízení č. 1049/2001

Argumenty účastníků řízení

88 Žalobci tvrdí, že Komise nedostatečně odůvodnila rozhodnutí, co se týče absence převažujícího zájmu ve smyslu článku 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001. Podpůrně zastávají názor, že Komise v tomto případě nesprávně zvážila protichůdné zájmy, a zpochybňují proto závěr, podle něhož žádný zájem převažující nad zájmem řízení EU Pilot neodůvodňoval zpřístupnění sporného dokumentu. V podstatě tvrdí, že cíl spočívající v ochraně zdraví má přednost před individuálním zájmem Komise vést vyšetřování.

89 Komise zpochybňuje argumenty žalobců.

Závěry Tribunálu

90 Úvodem je třeba uvést, že i v případě, kdy jako v projednávané věci Komise založí rozhodnutí o odepření přístupu k požadovaným dokumentům na čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001, není vyloučena možnost prokázat, že je dán převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění uvedených dokumentů podle čl. 4 odst. 2 *in fine* téhož nařízení. Jak totiž plyne z judikatury citované v bodě 49 výše, rozhodovací postup zavedený v čl. 4 odst. 5 nařízení č. 1049/2001 si žádá, aby dotčený orgán a členský stát použily hmotněprávní výjimky stanovené v čl. 4 odst. 1 až 3 téhož nařízení, což nutně zahrnuje čl. 4 odst. 2 *in fine*.

91 Podle judikatury přitom musí osoba, která tvrdí, že je dán převažující veřejný zájem, uvést konkrétní okolnosti odůvodňující zpřístupnění dotčených dokumentů (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 28. června 2012, Komise v. Agrofert Holding, C-477/10 P, bod 68; výše uvedený rozsudek Komise v. Technische Glaswerk Ilmenau, bod 62, výše uvedený rozsudek Švédsko a další v. API a Komise, bod 103, a výše uvedený rozsudek LPN v. Komise, bod 94).

92 Pouhá obecná tvrzení však nejsou s to prokázat, že by měl převažující veřejný zájem převážit nad důvody pro odepření přístupu k předmětným dokumentům (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek LPN v. Komise, bod 93).

93 Převažující veřejný zájem, který může odůvodnit zpřístupnění dokumentu, se kromě toho nemusí nutně lišit od zásad, které tvoří základ nařízení č. 1049/2001 (v tomto smyslu viz výše uvedené rozsudky Švédsko a Turco v. Rada, body 74 a 75, a LPN v. Komise, bod 92).

94 V projednávaném případě je třeba uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žádný převažující veřejný zájem neodůvodňuje zpřístupnění dokumentů na základě čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001, neboť nejlepší způsob jak naplnit obecný zájem dotčený v tomto případě bylo dokončit řízení EU Pilot se Spolkovou republikou Německo. Podle Komise, která v podstatě převzala odůvodnění podané v tomto ohledu německými orgány v dopise ze dne 19. srpna 2011 (viz bod 18 výše, jakož i body 3 a 6 napadeného rozhodnutí), to umožní ověřit, zda bylo unijní právo skutečně porušeno s ohledem na skutečnosti uváděné žalobci v jejich stížnosti proti německým orgánům.

95 Toto posouzení Komise není stiženou žádnou vadou.

96 Zaprvé je totiž třeba konstatovat, jak plyne z bodu 94 výše, že Komise odůvodnila svůj závěr, že v projednávaném případě neodůvodňuje zpřístupnění sporného dokumentu žádný převažující veřejný zájem ve smyslu čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001. Argument žalobců vycházející z nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí tedy v tomto ohledu nemůže obstát.

97 Zadruhé je třeba uvést, že žalobci kromě obecných tvrzení o nutnosti chránit veřejné zdraví a toho, že léčba na soukromé klinice vedla k úmrtí několika pacientů v Německu, neuvádí konkrétní důvody, které by v projednávaném případě ospravedlňovaly zpřístupnění sporného dokumentu. Neuvádí konkrétně, jak by zpřístupnění tohoto dokumentu, tj. odpovědi Spolkové republiky Německo na otázky Komise v rámci dotčeného řízení EU Pilot, osobám žalobců posloužilo zájmu na ochraně veřejného zdraví. Je přitom třeba zdůraznit, jak plyne z judikatury citované v bodech 91 a 92 výše, že při aplikaci výjimky podle čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 sice důkazní břemeno nese orgán, který uvedenou výjimku uplatňuje, avšak v případě čl. 4 odst. 2 *in fine* uvedeného nařízení jej nesou osoby poukazující na převažující veřejný zájem ve smyslu uvedeného ustanovení *in fine*.

98 Zatřetí, i kdyby měla být akceptována obecná tvrzení stran existence obecného zájmu na ochraně zdraví, zpřístupnění požadovaných dokumentů nelze v tomto případě považovat za krok, kterým by byl takový zájem uspokojen. Je totiž třeba konstatovat, že není na žalobcích, aby prokazovali, do jaké míry německé orgány respektovaly unijní právo, a konkrétně nařízení č. 1394/2007 s ohledem na skutkový stav popsaný v jejich stížnosti. Je naopak třeba dát za pravdu Komisi, podle níž je nejefektivnějším způsobem ochrany veřejného zdraví veřejný zájem na tom, aby tento orgán objasnil, zda Spolková republika Německo respektovala unijní právo.

99 Začtvrté žalobci tvrdí, že sporný dokument může být základem pro žalobu týkající se mimosmluvní odpovědnosti, kterou mohou případně podat u německých soudů. Podstatou žádosti žalobců je získat důkazy na podporu jejich žaloby na náhradu škody a využívají přitom Komisi a její pravomoci, které má jakožto strážkyně Smlouvy o FEU. Zájem žalobců na předložení důkazů vnitrostátnímu soudu, však nelze považovat za „převažující veřejný zájem“ ve smyslu článku 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001, ale za zájem soukromý (v tomto smyslu viz výše uvedený rozsudek Komise v. Agrofert Holding, bod 86). Nelze tedy akceptovat, aby byla Komise využívána k opatření si důkazů, které nelze získat jinými prostředky.

100 V tomto ohledu je třeba uvést, že i když jsou skutečnosti, které žalobce vedly k podání žaloby u německého a evropského soudu, politováníhodné a nešťastné, Komise oprávněně zdůraznila, že se žalobci musí domoci spravedlnosti za pomoci procesních a důkazních prostředků, které jim dává vnitrostátní právní řád.

101 Zapáté, žalobci Komisi vytýkají, že jim nezpřístupnila sporný dokument s ohledem na údajně dotčený veřejný zájem ani po ukončení řízení EU Pilot 2070/11/SNCO.

102 V tomto ohledu postačí připomenout, že podle ustálené judikatury musí být legalita napadeného aktu posuzována v rámci žaloby na neplatnost podané podle článku 263 SFEU na základě skutkového a právního stavu k datu, kdy byl akt přijat (viz rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2009, Francie v. Komise, T-432/07, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 43 a citovaná judikatura).

103 Je přitom nutné konstatovat, že k ukončení řízení EU Pilot 2070/11/SNCO došlo po přijetí napadeného rozhodnutí. Argument žalobců musí být tudíž odmítnut.

104 V každém případě nelze vyloučit, jak plyne z bodu 12 výše uvedeného rozsudku LPN v. Komise a z informací, které Komise poskytla na jednání, že by bylo možné žalobcům zcela či zčásti zpřístupnit požadované dokumenty poté, co výjimka stanovená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001 přestane platit, jestliže Komise stížnost odloží, a to za předpokladu, že se na uvedené dokumenty nebude vztahovat jiná výjimka ve smyslu tohoto nařízení. K tomu by však mohlo dojít pouze tehdy, pokud by Komisi byla předložena nová žádost o zpřístupnění dokumentů.

105 Z toho vyplývá, že Komise v projednávaném případě neporušila povinnost uvést odůvodnění ani neprovedla nesprávné právní posouzení při aplikaci čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001.

106 Druhý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001

Argumenty účastníků řízení

107 Žalobci tvrdí, že Komise porušila jejich právo na částečný přístup ke spornému dokumentu.

108 Komise zpochybňuje argumenty žalobců.

Závěry Tribunálu

109 Podle čl. 21 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, který se na řízení před Tribunálem použije na základě čl. 53 prvního pododstavce téhož statutu, a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu musí všechny žaloby obsahovat předmět sporu a stručný popis žalobních důvodů. Tento popis musí být dostatečně jasný a přesný, aby umožnil žalované připravit si svoji obranu a Tribunálu provádět jeho soudní přezkum. Za účelem zajištění právní jistoty a řádného výkonu spravedlnosti je nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na nichž je založena žaloba, přinejmenším stručně, ale uceleně a srozumitelně vyplývaly z textu samotné žaloby (usnesení Tribunálu ze dne 28. dubna 1993, De Hoe v. Komise, T-85/92, Recueil, s. II-523, bod 20, a ze dne 11. července 2005, Internationaler Hilfsfonds v. Komise, T-294/04, Sb. rozh. s. II-2719, bod 23).

110 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že kromě obecného popisu žalobního důvodu spočívajícího v porušení čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 (viz zejména bod 91 žaloby) žalobci neuvádí argumenty na jeho podporu. Tvrdí totiž pouze, že „Komise měla uvést autora sporného dokumentu, délku dokumentu a přílohy, jeho číslo atd., aby bylo možné uvedený dokument identifikovat“, a že, „[b]ez takové identifikace [sporného dokumentu] ‚německých orgánů‘, […] nebylo vedeno spravedlivé řízení“.

111 Jelikož toto tvrzení nemá v projednávaném případě žádný vztah k čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001 a týká se spíše povinnosti uvést odůvodnění, která byla posuzována v bodech 78 až 86 výše, je třeba konstatovat, že je pro účely tohoto žalobního důvodu irelevantní.

112 Dále je třeba konstatovat, že argumenty, které žalobci předložili ve fázi repliky, již nemohou být posouzeny, jelikož vychází ze skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí, které byly známy k datu podání žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 21. října 2010, Umbach v. Komise, T-474/08, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 60).

113 Třetí žalobní důvod je tudíž třeba odmítnout jako nepřípustný.

114 Je tedy třeba zamítnout žalobu v celém rozsahu.

K nákladům řízení

115 Na základě čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch, nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

116 Za okolností projednávaného případu je třeba rozhodnout, že každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

1) **Žaloba se zamítá.**

2) **Každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.**

Gratsias Kančeva Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 25. září 2014.

Podpisy.